

EDITORIAL

Estem en una cruïlla pel que fa a la delimitació territorial de Catalunya. Han estat formades les comarques, com a poder intermediari, entre el municipi i la Generalitat o almenys és això el que se'ns vol vendre. El que no queda gens clar dins la jerarquia de poders, és quin paper els toca als municipis petits?, aquells on els vots dels electors no poden canviar substancialment la configuració d'un consell comarcal.

La relació vots-ubicació de serveis, pot crear zones completament desassistides o incloses dins d'una demarcació tan gran, que facin inviable la seva utilització per la llunyania.

El poder del cap de la comarca, no ha d'ésser acaparador de serveis. S'han de descentralitzar les seves atribucions, desburocratitzant i facilitant a les entitats més allunyades un tracte no discriminatori.

Estem en un temps en que les distàncies s'escurcen, la comunicació arriba a molts llocs que fins fa poc s'havien abandonat per falta de vials per la seva comunicació. És hora de fer l'esforç comú, de que ningú es pugui sentir marginat; que els polítics no vulguin aportar solucions tercermundistes. La man-

ca de visió de futur per solucionar els problemes pot portar, a no molt llarg termini, conseqüències irreversibles, inclús per les zones que s'ha volgut preservar.

La nostra Comarca, pateix des de fa temps aquests símptomes; parlant clar: a les Valls d'Olot s'hi concentren la totalitat dels serveis, l'altra cara la veiem en pobles com Beget, Lliurona, Bassagoda, etc., que han hagut de buscar sortida i suport en les comarques veïnes; Beget pertany a Camprodon, Lliurona i Bassegoda a Albanyà, les muntanyes més representatives de les que va sorgir el nom de Garrotxa, com són Comanegre, Bassegoda i la Mare de Déu del Mont, pertanyen el primer al Ripollès i els altres a l'Empordà.

És hora, doncs, que les persones a les quals els correspon, busquin un altre nom o el que seria més coherent, reivindicassin aquests troços de la Garrotxa oblidats.

El progrés d'un poble no va per sectors, el gran repte de la societat dels nostres dies és amb l'esforç de tots i millorant el nivell cultural i social de tothom.

ÍNDEX

Editorial	1
Pàgina literària	2
Parlem de teatre	3
Entitats i Associacions	4
Ensenyament	5
Homenots	6 i 7
Cacera	8
Notícies	9
Informació municipal	10
EPP i Comissió i Antiabocador	11

PÀGINA LITERÀRIA

A voltes,
aquest tren em recorda a tu.
Els xisclets d'una frenada,
la monòtona tremolor,
i la vida ajuntada a l'infinit.

Quan em recerca la solitud,
i viatjo de nit,
ple de dubtes,
de gent,
de pregàries,
a voltes,
t'oblit en aquest tren,
per trobar-te llavors,
en el lloc de sempre,
ja saps,
fins a començar un nou record,
un nou oblit,
i així seguir... seguir...

Ja

LLUNA PLENA

Tan sols un nom,
tan sols un cos,
tan sols l'amor
que travessa pels corredors de la vida
podran contemplar,
de lluny i amb nit fosca,
la teva claredat
del cor ferit i arrossegat,
que pels camins s'enfonsa.

Tan sols un nom,
tan sols un cos,
tan sols l'esperit
de llum eterna,
omplen la mirada,
i amb el cap caigut i ferm,
lluiten com si fos la vida,
per un cor vell, per una espiga.

I com si fos el mar,
trobant de lluny i en un mirall,
la clara lluna,
dolça mare de la vida,
molt quieta i molt tranquil·la.
Que tras el niu de l'esperança,
et mira i diu:

«És un nom i és un cos,
és un cor de nit oberta,
un missatge, un desig.
I el seu nom... la lluna plena».

AL FILL QUE JO ESPERO

(Quan jo tenia 19 anys). Any 1929.

La teva existència, infant
té una vida, en mes entranyes
començo a sentir.
És ben gran, el meu amor,
però ho és més el meu dolor.
Voldria que al néixer
no fossin llàgrimes
el que els teus ulls han d'obrir.

Fillet meu, jo no voldria
veure't sofrir.
Oh, Jesús! Vós que sabeu
tan bé fer prodigis,
feu-me'l felicitat
al meu pobre infant.
Ja plorarà quan sigui gran
quan compregui
que la vida té engany.

Escolteu del meu fill,
el seu plany.
Sigueu el seu pare.
No me'l deixeu mai
fins que el tingueu
en el cel blau.

La futura mare. M.B.

A UN HIPÒCRITA

Un petó al front...
acte de tantes tendreses
i el fa servir d'amagatall
de la seva violència.

Home altiu que es passeja
per aquests carrers,
deixant petjades d'hipocresia,
que molt bé sap amagar
rera les seves vitrines.

Hipnotitzar a la gent
i el meu com si fossin marionetes,
llavors és quan, molt endins,
es sent impotència.

El rastre que queda,
el dolor de la injustícia,
no es cura amb medicines,
ni amb falsetats o mentides,
ni amb buides solucions...

No sé amb què, no ho sé,
però sí qui té l'arma fatal,
durant tots aquests anys confiant...
i l'ha enfonsat fins al final.

VAGA A L'ESCOLA

(Per Cristina López i Bisbal, 6è. curs). Març 1988.

Dilluns passat, dia 16 de març, a l'Escola de Besalú, els mestres es varen proposar de fer vaga, perquè no els semblaven bé les lleis que hi havien a favor seu i en contra. Durant tots dos dies varen fer vaga i per tant a l'escola no hi havia ningú.

Els nens jugaven pels carrers i tot era molt divertit, però... aviat es varen acabar i tornaren a les classes.

Però tot i haver fet vaga, no canviaven les lleis. Així és que en una reunió posterior, els mestres es pensaren una idea molt original i especial.

En Pere i la Laura, a l'endemà de la vaga, varen anar com cada dia a l'escola. En entrar a classe, el mestre de matemàtiques començà les explicacions així: «Bona vaga! vagues estimats: avui vaguem la classe per les vagues i la vaga. A veure, que la vaga surti a la vaga a dir la vaga que tenien de vaga. Vagues estimats! etc., etc...!»

Jo i la Laura i en Pere, i tots, ho trobàvem molt divertit això de parlar amb vaga per aquí i vaga per allà. En sortir al pati, tots els alumnes d'altres cursos explicaven que els seus respectius professors parlaven igual i que tothom feia servir la paraula vaga a tort o a dret. Decidiren, doncs, que ells també hi parlarien i quan ja anaven pels carrers, deien a tothom: bona vaga! que volia dir: Bon dia! Anem a vagar; que volia dir: anem a dinar!

I era tan bonic parlar així, que al cap de poc temps tot el poble ja hi parlava. I mireu si tingué repercussió que inclús canviaren el nom de l'escola per «Escola de la Vaga».

La cosa arribà al govern de la nació i s'esveraven només de pensar en els maldecaps que comportaria si aquell idioma de moda s'estenia per tot el país. Quin daltabaix!

Pensaren que fóra millor de concedir les millores que demanaven els mestres i així ho feren. Tan bon punt se sapigué la notícia, a Besalú i a pertot s'acabà el «vagueig» que era el nom del nou idioma.

Ara ja era tot com abans i els nens i totes les persones parlaven el català, que és el que s'ha de fer. Tot fou una lliçó per a tots els que no volien creure als mestres en les seves peticions.

AQUESTA VAGA S'HA VAGAT!!!

Perruqueria MIQUEL
Portalet, 3
Tel. 59 08 62 BESALÚ

PARLEM DE TEATRE!

AL VOLTANT DE LA TAULA

Diuem que a la tercera va la vençuda. Però amb el teatre no ha estat fins a la quarta. El proppassat novembre es va celebrar la quarta MOSTRA DE TEATRE, de la qual la gent en va sortir molt satisfeta pel seu alt nivell interpretatiu, deixant bon gust, que crec és la millor sembra que es podia fer en bé del nostre teatre. Les tres primeres MOSTRA van ésser deficitàries i fins a la quarta no s'han cobert just les despeses ocasionades per la MOSTRA.

Tot sigui en bé del nostre estimat teatre.

I va arribar el Nadal. Tota la classe de vuitè de Bàsica van representar ELS PASTORETS per recaptar fons que els ajudessin a pagar el viatge de fi de curs. Dirigits per en RAFAEL DE CABANES, ens van fer passar una vetllada molt agradable amb els seus Pastorets; esperem que l'exemple faci efecte i sigui una bona sement de la qual en surtin nous i joves actors.

Doncs bé, avui al voltant de la taula fem una bona i amena tertúlia amb gent d'aquests Pastorets.

Tenim la **IMMA GAYOLÀ** i **BERTRAN**. 14 anys, rossa i del signe Piscis. Té les idees molt clares del que li agrada i del que vol ser. Una noia amb una gran simpatia oberta i riallera; li agrada conversar i amb conversa fluida i variada. D'estatura normal, és bonica com la seva joventut, esportista i tot un cúmul de coses agradables.

Si no canvia serà una estrella que brillarà amb llum pròpia. El seu hobby: esquiar i llegir. El seu plat preferit: spaghetti.

I en **JORDI VAQUERO** i **GARRIDO**. Un noi extrovertit a carta cabal. La seva simpatia és provèrbial; sempre amb el somriure als llavis, conversador infatigable, creu en la joventut actual perquè està ben preparada pel dia de demà; dinàmic, que diu les coses pel seu nom. La sinceritat és una de les moltes virtuts que té; és una persona d'aquelles que sempre et trobes bé al seu costat. Li agrada sobretot fer teatre i a més en sap. Resumint, és un element valuós que serveix per a tot. És del signe Balança. El seu hobby: El futbol i esports en general. El seu plat preferit: arròs a la cassola.

La IMMA.

-T'agrada el teatre? Què n'opines dels Pastorets que vàreu interpretar per Nadal?: M'agrada força. Que estigueren molt bé i va ésser una experiència molt alligonadora.

-Com veus tu el teu paper de Serp Temptadora de la Humanitat?: Un paper interessant, encara que m'hi sobra l'orgull que té.

-Què en penses dels estudis? Què vols ser quan sigui l'hora de decidir-te per una carrera o altra cosa?: Que estan bé. M'agrada molt la carrera d'Empresarials o bé la de Dret.

-Com veus la vida des del teu punt de noia molt i molt jove?: Molt difícil i molt llarga.

-Els pares, et sembla que comprenen perfectament als fills avui en dia? Què els diries des d'aquestes ratlles a tots els pares?: Ben bé no. Que s'esforcin a comprendre'ns una mica millor.

-Quins són els esports que més t'agraden? En practiques algun?: Bàsquet, Esquí, Natació. Practico aquests tres.

60-232

-Què en penses de tota aquesta infinitat de revistes del cor que proliferen avui en dia? Per què se'n venen tantes?: Que són molt poca-soltes. Tenen molta imaginació.

-Com passes els diumenges? Quines són les teves diversions?: Ara a l'hivern anant a esquiar; a l'estiu de vacances a la platja o bé a la piscina. La resta de l'any, normalment anant al cinema.

-El Carnaval, avui en dia ha tornat amb molta força gairebé a tot arreu. Què en penses del Carnaval? T'agrada o t'agradaria disfressar-te?: M'agrada i està molt bé. M'agradaria disfressar-me i que no em coneguessin.

-Quin desig t'agradaria fer realitat?: Poder anar a Nova York.

-Què és la felicitat per a tu?: De moment poder viatjar. Més endavant formar una família.

-La teva música preferida. Quina música creus que és la millor?: M'agrada tota la música, encara que molt menys la clàssica. En quant a la millor, per mi és la Pop.

«La millor música és sens subte la teva formosa joventut».

En Jordi.

-La joventut, què és la joventut per a tu?: Per mi la joventut són nois i noies que van pujant cada vegada millor.

-T'agrada estudiar? Com veus els estudis actuals? Depèn de quines assignatures. Estan bé, però podrien estar millor.

-Cotxe o moto, què prefereixes? Quina marca és la teva preferida i la que més t'agrada?: A la meua edat, les motos, més endavant un cotxe. De motos la BMW, de cotxes el Porsche o el Ferrari.

-Què n'opines de l'ensenyament a Besalú?: Es podria millorar i en sortiríem tots beneficiats.

-Quina cosa t'agradaria fos realitat a Besalú i que no tinguem ara?: Una discoteca, un cine amb nas, un pavelló esportiu i molta més netedat.

-El companyerisme entre els joves, com el veus?: Bé, si coneixes els companys de temps; sinó cal anar molt en compte.

-Què en penses de les noies de la teua edat?: Que estan molt bones i són molt simpàtiques.

-A tu t'agrada molt el teatre; què és per a tu el teatre?: És una manera de divertir-se. M'agrada molt actuar, especialment a poder triar, papers còmics.

-A Besalú, sortosament, ara tenim escola de música, què en penses, tirarà endavant?: L'escola està molt bé, però és molt difícil que tiri endavant segons el meu pensar.

-De quina manera definiries a les persones grans? Què és per tu una persona gran?: Que estan ancorades en el passat i no saben evolucionar. No saben comprendre la joventut.

-Es va expulsar un noi d'un col·legi per un pòster de Sabrina, què penses tu del fenomen «Sabrina» a l'actualitat?: Que té més bona davantera que el Real Madrid.

-De sinceritat, n'hi ha o no n'hi ha, què opines tu? És sincera la gent?: Depèn, jo crec que sí que n'hi ha en la majoria de la gent.

«Almenys... tu sí que ho ets».

Merceria
KAROL

Forn, 2
Tel. 59 01 36

1-X-2 y primitiva

Besalú

RECONeixEMENTS MÈDICS BANYOLES

PERMISOS DE CONDUIR.

PERMISOS D'ARMES.

c/. Pigem, 58, 6è., 2.ª (pisos Caixa)
Tel. 57 20 02. Horari: dimecres de 7 a 10 del vespre.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL BARRI SANT VICENÇ, PLA DE DALT I PLA DE BAIX

L'Associació de Veïns del barri de Sant Vicenç, ja té un any de vida. Quan es constituí encara no sabíem ben bé què eren i perquè servien les associacions de veïns; de mica en mica ens anem organitzant, van sorgint idees i es van perfilant els objectius: VOLEM MILLORAR EL NOSTRE BARRI, i això, és clar, implica que volem una millora de la nostra vila, objectiu primordial.

Creiem que cal ésser ambiciosos, no restar estancats, hem de voler millorar sempre i millorar el nostre entorn a nivell del paisatge urbà en el qual ens movem i a nivell, sobretot, de relacions humanes entre els que constituïm la població d'aquesta nostra vila comtal.

Per aconseguir aquests objectius ens cal, per una banda, cercar la col·laboració de tots els veïns, aportant idees per al millorament general del barri; per això ens trobem oberts a tots els suggeriments que ens puguin arribar i que traslladarem al nostre Ajuntament perquè creiem que és necessària una estreta col·laboració de totes les associacions de veïns amb el Consistori.

Per altra banda, restem oberts també a totes les iniciatives que permetin estrènyer les relacions humanes entre tots els convilatans.

I, en aquest sentit, com cada any, l'oferiment joiós d'una vetllada d'alegria i germanor: la festa del nostre barri, que enguany es celebra el proper 18 de juny.

Hi esteu tots convidats!

LA FESTA DEL BARRI DEL PLA DE DALT I PLA DE BAIX, CONTINUARÀ UN ANY MÉS

Els passats mesos de gener i febrer els membres de la Comissió que organitzem, fins ara, la festa d'estiu del nostre barri, vam distribuir una petita enquesta entre totes les famílies per a saber la seva opinió, en relació a aquesta festa popular.

Els resultats totals han estat els següents:

Enquestes repartides. 128
Enquestes recollides 60

-Està d'acord que continuï la festa?

SI: 60. NO: 0.

-Quines coses s'hi podrien afegir?

-Res més, ja està bé així 39
-Una pel·lícula de cinema 9
-Una animador per a la mainada 8
-Un il·lusionista-hipnotitzador. 6
-Una cantada d'havaneres 5
-Una representació teatral. 2
-Altres (concursos o humoristes) 2

-Estaria disposat a col·laborar directament en el muntatge i organització de la festa? (Aquí comptem persones, no famílies).

SI: 25. NO: 45.

-Estaria disposat a col·laborar, juntament amb altres persones, un sopar per a totes les famílies del barri?

SI: 25. NO: 45.

Fet aquest recompte, els membres d'aquesta Comissió hem arribat a les conclusions següents:

-La gent del barri vol que continuï la festa.

-A la gran majoria li està bé tal i com està ara. Responen, però, a una minoria majoritària, s'estan fent gestions per a projectar una pel·lícula a l'aire lliure.

-L'actual Comissió organitzadora es veu incrementada amb la incorporació de 12 persones més.

-Hi ha molt poques persones interessades en l'organització del sopar. No obstant, posarem en contacte aquestes persones per si volen portar endavant la idea.

I ja per acabar, us volem informar que la festa està prevista pels dies 15 i 16 de juliol, i que es farà a la plaça entre els Pisos Núria, la ferreteria i el supermercat.

Us esperem a tots el tercer dissabte de juliol.

La Comissió Organitzadora

«AMICS DE BESALÚ».

LLIURAMENT DE LLIBRES A LA BIBLIOTECA

Quan a l'any 1986 es va crear la Biblioteca Municipal «Ramon Vidal de Besalú» a la Vila, l'entitat «Amics de Besalú i el seu Comtat», va fer donació de sengles exemplars de les seves publicacions a la Biblioteca (volums de les actes i comunicacions de les successives Assemblees d'Estudis, edició de goigs, etc.).

D'altra banda, «Amics de Besalú» disposa particularment d'un fons bibliogràfic, tal com acostuma a tenir qualsevol associació cultural i que, en el nostre cas, es contempla en els propis estatuts. Fons que s'ha anat constituïnt i incrementant amb donatius de diversa procedència.

Davant l'actual existència d'una Biblioteca Pública a la Vila, recentment va sorgir la proposta, dins la junta de l'entitat, d'oferir en dipòsit a l'esmentada Biblioteca els llibres de major interès, amb la finalitat de facilitar-ne la consulta: ni més ni menys que sintonitzar amb l'esperit de l'Entitat, que no és altre que estar a disposició de la població de Besalú en tot el que sigui de caràcter cultural.

Acceptat el suggeriment per àmplia majoria i en virtut d'un acord de Junta de 15 de novembre de 1987, es féu lliurament a la Biblioteca, sota les condicions previstes, de 79 volums, de variada temàtica. La selecció de llibres s'encomanà a la biblioteca Maria Fauró. A més d'aquelles publicacions referides específicament a Besalú o al terme comtal, la resta tracta de les més diverses matèries, que van, per exemple, d'un fogatge del segle XVI o del cens de Floridablanca a uns poemes hebraics de jueus catalans; o bé, de l'arquitectura medieval de l'Empordà al dietari de l'historiador Pujades, presos els títols a l'atzar.

Hem dit abans quin és el sentit d'aquest lliurament bibliogràfic, del qual «Amics de Besalú» voldria i espera que se'n derivi una real utilitat.

Amics de Besalú

Electroservei
Jorda
C/ Gangane11, N.º 22
17850 Besalú.
Tel: 59.07.03

CONFECIONS OLIVERAS
c/. GANGANELL, 9 • TEL. 590134
BESALÚ

PARLEM D'ENSENYAMENT

Últimament s'està tornant a parlar força de l'estament educatiu, una de les causes té a veure amb les vacances dels mestres que estan portant a terme els darrers dies. L'altre fet, que passa més desapercebut i probablement ens afectarà més a tots, sobretot a mestres i alumnes és el de la «REFORMA DE L'ENSENYAMENT». Aquest últim punt és el que m'agradaria tractar.

El sistema educatiu prové de la «ley de educación de 1970», que bàsicament està estructurat en quatre cicles: preescolar, de 3 a 6 anys, que és un ensenyament no obligatori (jardí d'infància i pàrvuls); de 6 a 14 anys, la «Enseñanza General Básica», que és obligatòria i teòricament gratuïta per a tots; l'ensenyament mitjà, de 14 a 18 anys, dividit en les dues branques de BUP i FP; el quart esgra, l'últim?, la UNIVERSITAT, a partir de 18 anys. La reforma de l'ensenyament, cal aclarir que afectarà a EGB i l'ensenyament mitjà.

D'on prové la necessitat de la reforma del sistema educatiu? Bàsicament degut a dues causes, la primera hi ha un desajust entre l'edat d'acabament dels estudis obligatoris (14 anys) i l'edat legal de poder començar a treballar (16 anys), així doncs, es planteja el problema de què fer amb el jovent entre aquestes dues edats, si no estudiem ni BUP ni FP. La segona causa, més subtil i segurament més interessant, almenys per als mestres, es refereix als «continguts» que es donen a l'ensenyament bàsic obligatori, per dir-ho amb una dita: «no estan tots els que són i no són tots els que estan». Dit d'una altra manera, s'han de reformar els currículums (programes), que cal revisar i actualitzar d'acord amb les necessitats de l'alumne.

Com fa el Ministeri d'Educació (MEC) per dur el projecte a terme?

Deixarem de banda les experiències que ja fa temps tenen lloc en molts centres d'ensenyament, experimentant noves metodologies. Començarem la descripció del procés quan el MEC va publicar un llibretó titulat «**proyecto para la reforma de la enseñanza**». Està dividit en diverses parts, es justifica la necessitat de la reforma, fa una proposta d'estructuració dels nivells educatius, en essència segueix l'esquema següent: de 0 a 6 anys, preescolar no obligatori i encara menys subvencionat, de 6-12 anys, educació primària, de 12-16 primera etapa d'educació secundària, aquestes dues etapes seran obligatòries, amb això arreglen el problema del desajust entre l'edat d'acabar el col·legi i l'edat de començar a treballar i segona etapa d'educació secundària (16-18), no obligatòria, estructurada en dues branques: el batxillerat i educació tècnic-professional, la primera seria el pas previ a la universitat i la segona per facilitar als joves la incorporació al treball.

El calendari a seguir per dur la reforma a terme és el següent: «cursos 87-88-89, discussió del document, amb ampli debat de la societat espanyola, aquí ja hi ha hagut deficiències, els professionals han rebut el «document» tard i amb molt poc marge de temps per contestar. Al final presentació del llibre blanc per a la renovació del sistema educatiu i la llei corresponent al parlament espanyol. Elaboració del disseny currículum base (marc general dels continguts: procediments, conceptes i actituds). Curs 89-90, es continuarà en el procés iniciat aquest any, començant el procés l'any 90 amb els alumnes que comencen l'educació obligatòria (6 anys) i amb els que facin secundària obligatòria (12 anys). El procés continuarà en els cursos següents. Tot això segons el document «proyecto para la reforma de la enseñanza».

Cal donar-nos compte que si les coses van com ens proposa el Ministeri, la reforma és un fet que podria començar d'aquí un parell d'anys, m'agradaria fer esment del fet que tothom implicat (gairebé hi estem tots) podria (pot) dir el seu parer.

Hi ha molts problemes encara per solucionar, encara no està clar qui i on es farà l'etapa obligatòria de secundària (12-16 anys), hi ha gent que pensa que es limitarà a allargar l'ensenyament obligatori fent un canvi de noms, de totes maneres si es porten a la pràctica els fets que actualment s'estan experimentant penso que poden haver-hi canvis força dràstics, sobretot en quant a continguts i metodologies, i no tothom hi està d'acord, almenys en batxillerat hi ha força professors que s'ho miren amb molt d'escepticisme i recel.

Per acabar voldria donar la meua opinió, penso que no arreglarà tota la problemàtica actual de l'ensenyament, però crec que és una bona oportunitat, si

sabem aprofitar-la, per tractar d'aconseguir millorar una cosa que últimament està molt de moda que és la qualitat de l'ensenyament.

Jordi Lagares i Roset
(Besalú 11-3-1988)

A TOTS ELS PARES DELS NOSTRES ALUMNES

Benvolguts,

La setmana passada, com prèviament us havíem informat, vàrem realitzar dos dies de VAGA en defensa de les nostres reivindicacions, tot confiant que el Ministeri s'avingués a negociar unes demandes que nosaltres creiem del tot justificades.

De moment, però, no hi ha cap resposta concreta per part de l'Administració. Per tant, i d'acord amb la proposta majoritària de tots els sindicats de l'Ensenyament i tal com ja us anunciàvem en la nostra carta del dia 8, tornarem a fer VAGA els propers dies 16 i 17 de març, demà i demà passat.

És massa freqüent que als professors i mestres se'ns consideri un col·lectiu de gent privilegiada que, per tant, no té motius per reclamar més millores laborals. Se'ns diu que tenim moltes vacances, que fem poques hores de classe i que gaudim d'una feina descansada. Voldríem aprofitar aquesta missiva per explicar-vos que la nostra feina no és tan simple com això.

És cert que al llarg d'una setmana fem menys de quaranta hores de classe, però no de treball. Hi ha el malentès de que la nostra feina acaba amb les hores de classe. No és així. Hem de dedicar hores per tal de preparar les classes, corregir exàmens i treballs; elaborar els resultats de les avaluacions, atendre individualment a pares i alumnes; reunir-nos i coordinar-nos com a equip per tal de preparar activitats comunes; mantenir entrevistes i reunions amb professionals de l'ensenyament que ens obrin a noves sortides de millora i alguns de nosaltres realitzar feines merament burocràtiques i de despatx.

Si a més volem mantenir-nos al dia per millorar la nostra feina, una feina força complexa i cansada psicològicament, i volem assistir a algun curs de reciclatge o perfeccionament, hem de trobar el temps necessari dins del nostre esbarjo i pagar-ho de la nostra butxaca (matriculació i viatges, ningú ens parla de les dietes), tot i que això aquestes classes, no ens comportarà cap benefici econòmic o de millora en la nostra categoria professional.

Per altra banda, amb la legislació actual, un accident d'un alumne, inclús en hores que no són de classe, pot portar-nos molts de maldecaps. No és que declinem o ens vulguem desatendre la nostra responsabilitat professional, però demanem que l'administració se'n faci càrrec i aclareixi la seva postura. Fins ara, i amb la situació actual, es creen situacions violentes que augmenten la reticència a fer sortides pedagògiques ja que hi ha por a les possibles conseqüències.

Resumint, creiem que, per tot el nostre treball i la preparació personal que aquest comporta, no estem ben pagats ni ben considerats en comparació amb altres funcionaris que desenvolupen feines semblants, quant a nivell de preparació i dedicació.

Malauradament, cada vegada són més els bons professionals de l'ensenyament que es veuen obligats a abandonar-lo per dedicar-se a altres activitats més valorades per la societat. I, amb això, els alumnes, els vostres fills, hi surten perdent.

L'Educació i, sobretot, l'ensenyança pública, continua essent el tema pendent que no ha resolt encara la llarga transició democràtica. Pensem que estem a la cua d'Europa, per sota de països molt més pobres, com Portugal i Grècia, pel que fa a diners dedicats a l'ensenyament, mentre que a «ALTRES COSES» sí que n'hi ha.

Ja només ens resta comentar-vos que valorem molt negativament l'actitud dels portaveus del Ministeri d'Educació, inclòs el propi Ministre, que no sols no ha respost de forma concreta a l'exigència de negociacions, sinó que amb les seves manifestacions públiques, totalment demagògiques, inexactes i tendencioses volen reduir la nostra plataforma reivindicativa a un problema exclusivament econòmic, confonent l'opinió dels pares d'alumnes.

El Claustre de professors del
Col·legi Públic de Besalú

CAJA DE MADRID

ELECTRICITAT i FONTANERIA

Rafel Quintana i Gratacós

c/ Forn, 6 Telèfon 59 02 45

BESALÚ

HOMENOTS

JOAN GRATACÓS i FÀBREGA

Joan Gratacós i Fàbrega, va néixer a Figueres el 23 de març de 1923 i ha estat el farmacèutic de Besalú des de l'1 de març de 1949, moment en el qual s'instal·là al poble. Va fer la carrera de farmàcia per vocació i no perquè hi hagués una tradició familiar. «Quan vaig acabar els estudis vaig tenir l'oportunitat que no es va materialitzar. Llavors fou quan vaig venir a Besalú». El Sr. Joan ens assenyala que per adquirir una farmàcia mínimament rentable cal una bona base econòmica. Al parlar dels seus primers anys a Besalú, recorda que el poble es trobava a la misèria, raó per la qual no hi havia diners per comprar medicines i les poques que es venien moltes encara s'havien de fiar. «Davant aquesta realitat i la impossibilitat per a viure de la farmàcia vaig haver d'espavilar com vaig poder. Així, anava amb Vespa a donar classes als fossos de Figueres, feia assegurances de vida i altres, venia llibres, representava la impremta Alzamora d'Olot, feia de fotògraf elaborant reportatges de casament, fotografies del DNI... Tot valia per tirar endavant. Vaig arribar al mes de març i pel maig em casava; i varen començar a arribar els fills. El parell de mesos abans de casar-me els vaig passar a Can Fermín».

Per la manera que ens parla dels primers anys, és evident que s'ho va passar malament «però ara me l'estimo molt el poble. Millor dit, el poble me l'he estimat sempre, perquè en ell s'ha desenvolupat tota la meua vida. Quan era president del nostre Col·legi vaig tenir ocasions per poder traslladar-me i millorar de posició. Però ja estava massa arrelat i Besalú era quelcom massa meu per aixecar la volada. Amb l'arribada de CBI l'any 1961 i el revifament econòmic del poble, juntament amb el recent funcionament de la Seguretat Social, em varen permetre poder viure, per fi, de la farmàcia».

La seva vida professional no s'ha limitat a una activitat dins del poble, sinó que ha tingut una projecció a fora:

«L'any 1968 vaig ésser nomenat pels companys President del Col·legi Farmacèutic de Girona, càrrec que he presidit durant més de 13 anys. I durant 5, també nomenat pels companys, Conseller a Madrid com a representant de Catalunya, Balears i Aragó». Aquest darrer càrrec li suposava un viatge a Madrid cada 15 dies o tres setmanes, amb unes dietes que no cobrien ni de bon tros les despeses.

«Durant aquest temps de presència a Madrid, l'activitat més difícil i dura fou la discussió del conveni amb la Seguretat Social que, incomprendiblement, moltes vegades la transcendència del que es discutia no arribava ni a la xocolata del lloro. Voldria aprofitar l'ocasió per dir que s'ha fet una demagògia fàcil, mentalitzant a la gent que el consum de medicaments està arruïnant la Seguretat Social. És cert que

hi ha un abús, a l'igual que una picaresca que sempre ha dominat els espanyols; però admetent aquest malversament, la macrofitxa dels aproximadament 200.000.000.000 de pessetes no arriba a un 6% del pressupost de la Seguretat Social. No fotem i siguem seriosos! Vaig deixar el càrrec de Conseller a Madrid per una raó política: amb l'arribada de les autonomies no volia que m'etiquetessin de centralista. A més, tenia molt clar que el que primer havia de defensar eren els interessos dels apotecaris de Girona. He de dir, però, que el centralisme de Barcelona és molt més dur que el de Madrid».

Fruit i recompensa del seu treball com a president de farmacèutics de Girona és la medalla de plata que els companys de professió de tota la província li varen regalar quan va deixar el càrrec. Actualment, els farmacèutics són funcionaris de la Generalitat al servei de la Corporació Municipal.

L'evolució i els canvis, característica dels temps que ens toca viure, també incideix, en certa manera, en el món de les medicines.

«Estem sotmesos a la influència de les multinacionals que marquen modes. Les multinacionals han estat ben acollides pels llocs de treball que creaven, però aquí es limitaven a la simple feina d'envassadors, perquè els components bàsics eren tots importats. I això era per a les multinacionals el negoci pare i mare, ja que s'importava al preu que fixaven ells. Això significava que la investigació fos, pràcticament nula. Darrerament aquest defecte s'està corregint i ja s'investiga».

En quant als efectes de l'entrada al Mercat Comú, puntualitzà: «No som nosaltres que hem entrat al Mercat Comú, sinó el Mercat Comú que entra aquí».

Li comentem el que algunes vegades els diaris i els mateixos portaveus del Ministeri de Sanitat afirmen d'un excés de medicines innecessàries al mercat.

«Hi ha autèntica anarquia amb una proliferació de medicaments que són repetició dels bàsics. El mercat està sobresaturat d'especialitats idèntiques, i això origina, entre altres coses, stocks no rentables i confusió».

El Sr. Joan es descapdella, engrescat, parlant del paper sanitari del farmacèutic en el món rural: és fonamental perquè, normalment, el sanitari és més assequible. Això fa que es converteixi, sovint en un conseller de la gent i assessor sanitari, tasques aquestes de les que n'està molt orgullós perquè creu que les ha complert a través d'un servei rigorós que li ha significat la confiança de la gent. «I això és el que humanitza la professió». Creu indispensable l'harmonia entre farmacèutic-metge, que a Besalú és molt bona.

Toquem el tema del retorn que s'observa a la medicina natural –herbes–. «Així és. I em sembla que una de les raons d'aquesta tendència és l'ús o abús a que s'ha arribat amb els medicaments, la qual cosa ha provocat efectes nocius. Això fa que s'estiguin actualitzant una sèrie de medicines alternatives com la fitoteràpia, l'acupuntura, l'homeopatia... L'administració ha d' aconsellar i educar a la gent en l'ús dels medicaments. S'ha de lluitar contra la tendència a l'automedicació basada en el fet de que, com que al veí o la veïna tal producte l'hi ha anat bé, també m'anirà bé a mi».

L'automedicació deu ésser una temptació fàcil per qui ven i coneix el món dels medicaments. «En un 80 per cent dels casos, jo vaig al metge. No aconsello a ningú l'automedicació».

«La gent que roba farmàcies són veritables alquimistes: els productes robats els fan servir com a base per a la fabricació, més o menys elaborada, d'estupefaents. Un exemple: els antics optalidons; a causa d'un dels seus components, si es barrejava amb whisky produïa efectes semblants al d'una droga. Això ha obligat a canviar la fórmula, eliminant l'esmentat component. I tranquil·litants, antidepressius, hipnòtics... els quals, barrejats amb alcohol, potencien els seus efectes».

L'administració ens obliga a un control estricte d'aquests productes, el consum dels quals ha augmentat considerablement a causa del tipus de vida que portem. Avui les farmàcies es roben com tots els comerços, pels diners que poden trobar. Saben que la tinença d'estupefaents és mínima i ja no val la pena com abans. Quan jo era president del Col·legi, juntament amb el Cap de Sanitat, el Comissari de Policia i el president del Col·legi de Metges, vaig organitzar la retirada dels stocks d'estupefaents de tota la província. N'hi havia una quantitat alarmant. Els vàrem cremar en un forn. Actualment només tenim unes existències mínimes, per cobrir una o dues urgències».

Durant tota la xerrada, el Sr. Joan no ha parat de fumar ni un moment; el cendrer està ple de burilles.

«Fumar no és bo ni sa. Els que ho fem ho hauríem de deixar, però favorable a la campanya anti-tabac que s'està portant a terme». El món dels medicaments no és un món fàcil per als no iniciats, els seus noms són estranys i no ens diuen res. Això provoca situacions entre còmiques o tristes, segons els casos. I el Sr. Joan ens comença a explicar equivocacions corrents, que avui dia ja, pràcticament, no es donen:

«En lloc d'aigua oxigenada, demanar aigua «assassinada», «exagerada», «ensaginada»...; o el iode amb expressions com «pintura del lloro», «tintura de oro»...; un «terremoto» per un termòmetre; un «radiador» per un irrigador; en lloc de liniment Sloan, «aliment d'en Joan», «fregues del de la barba»; «Maria Celestina» per anti-flogistina; demanar

els pegats amb l'expressió «el pecat foradat de la monja»; en lloc de Vicks vaporux, «pastilles del bisbe pelut...».

Fins aquí hem vist l'home professional, però hi ha molt més, hi ha l'home que havia estat inquiet, malgrat que ara, amb el pas del temps, hagi esdevingut una mica escèptic. I la inquietud dels anys en que hom creu en la possibilitat de canviar les coses, el varen portar a activitats de diversa índole: 11 anys de tinent d'alcalde (i algun viatge a Girona per veure el Governador i demanar-li que no el nomenessin alcalde), membre actiu del Club de Futbol Besalú, animador d'un Elenc Teatral, creador de la primera biblioteca municipal, inaugurada pel Governador... Mig rient ens diu que el sortidor del Pare Pujiula va ser obra seva: el varen fer amb tres rodes de molí que l'Ajuntament volia llençar. Això ens porta a preguntar-li com veu la vida cultural, i en general, el poble. Abans de respondre, reflexiona uns instants:

«Falta convivència. I la causa és la vida dispersa que portem. Tenim una joventut inquieta, però minoritària. Els avantatges econòmics porten a no valorar res. Els pares són mals pedagogs perquè volen que els fills tinguin tot el que ells no varen poder tenir. Ho tenen massa fàcil. Però, per altra banda, hi ha el problema del treball... La inquietud de molt joves és un lloc de treball assegurat, i això d'ésser, sobretot, una inquietud de la societat».

Ha estat una resposta lenta, plena de silenci; i l'acaba fent-se unes reflexions: «Formem o deformem». Falta sentit de responsabilitat. Per què? No ho sé».

Quan li preguntem per la seva visió política de Catalunya, aquí sí que la resposta és instantània, segura: «Catalunya està centralitzada indignament a Barcelona. Es crea una gran Barcelona sobre les esquenes de la resta de Catalunya».

El Sr. Joan li plau la novel·la ben escrita. Ennumerà tot un reguitzell d'autors que li agraden i acaba esmentant el que, per ell, està per sobre de tots: R. Tagore. Entre els seus hobbies actuals (abans li agradava molt la caça i el futbol), hi ha la poesia, la música (clàssica i jazz autèntic), la natació, el ioga del que ens assenyalen els seus avantatges i, especialment, el que més valora, és el sentir-se acompanyat, el compartir les idees i inquietuds amb els altres. Creu en el sentit comunitari i no en el protagonisme de les vedettes, que està passant d'època: «Un exemple: el Barça, amb Schuster and boys fa el ridícul».

La llarga xerrada acaba amb una sentència que bé podria ser el resum de tota una filosofia sobre la vida i el seu sentit: «Crec que la qualitat d'una persona es descobreix en els petits detalls, dia darrera dia, i no els grans gestos».

CAÇA, CACERA, CAÇADORS

Un esport, una distracció, un passatemp, una afició, un vici...

Car, bé de preu, fàcil, distret, avorrit, cansat, saludable. Diferents opinions trobaríem entre la gran quantitat de persones que la practiquem i que per algun o altre motiu d'aquests esmentats, hem arribat a formar una gran massa i som molts els que agafem l'escopeta quan arriba la temporada de caça, i ens hi dediquem. Tant si és per un com si és per l'altre, la finalitat és la mateixa... Sentir els empaits dels gossos, fer el possible per veure la peça i desaparar-li. Una bona «parada» d'un perdiguer, l'aixecada de l'au, un bon tret i la «portada» perfecta d'aquesta. La llarga espera en un «barracó», algun tudó que volteja i que finalment es posa a tret. Tampoc el fred ni les caminades són obstacle per impedir aguantar amb gran paciència l'espera del senglar, ja que la il·lusió d'enfrontar-te amb algun, et fa suposar totes aquestes dificultats.

Quantes vegades d'un... Anem a cacera, agut, animat, esperançador, es converteix a la tornada amb un... venim de cacera... dit molt fluix, sense quasi veu, desanimat i quasi silenciós...?

I el pitjor és que són preguntes sense respostes, el pitjor és que són problemes sense fàcils solucions, el pitjor és que anem decaient cada vegada més en aquest hàbit, o bé sense adonar-nos, o bé amb indiferència. Ja ens hem acostumat a tornar a casa amb el sarró buit, o amb molt poc pes, si hem tingut sort. Els bons empaits dels gossos perseguint els conills són cada vegada més comptats, veure alguna bona «parada» d'un perdiguer a una perdiu, quasi un miracle, potser encara el tudó i el senglar són les dues espècies que donen algunes alegries als seus seguidors, però fins quan? No, no us estranyi que digui fins quan. Qui hagués dit anys enrera que els conills i perdus havien quasi de desaparèixer? Es podia anar a cacera tots els dies de la setmana, la majoria hi anaven amb fura i tot, es mataven molts conills i perdus i no solament no minvava la caça, sinó que augmentava o almenys es mantenia. Ara, es limita la caça a dos dies o màxim tres per setmana, encara que molts més caçadors que aleshores, no es mata ni amb molta diferència el que es matava abans amb menys.

Què passa? què ha passat? Sé que cadascun tindriem una resposta i un criteri diferent a l'hora de donar-la, però aquesta, fos una o altra seria la mateixa o unànime. NO HI HA CAÇA! Tenim la culpa els caçadors...? Jo crec que en el que representa amb les perdus i els conills, diria rotundament «NO». De no haver aparegut la famosa Mixomatosi els conills per a més que es perseguissin sempre tenien escapatòria en els nombrosos caus que hi ha en les nostres contrades, a l'aparèixer aquesta enfermetat, enlloc no tenen escapatòria i cauen sense remei. Les perdus en un terreny brut i accidentat i en molts de punts inaccessibles era amb les persecucions dels caçadors, impossible d'exterminar-les com quasi ha passat. Els pesticides, herbicides o digueu-li com vulgueu, les han **enverinat**. Una prova molt eloqüent és que les famoses gralles del cingle de Racolta no han tingut cap mena de persecució ni cap interès pels caçadors en una paraula, no han estat objecte de caça i en canvi han minvat enormement. Tots els més grans recordem quan el Sindicat de Pagesos va veure's amb la necessitat de demanar permís per matar-les durant l'estiu, degut a la gran plaga que hi havia i els grans danys que feien en els cultius. Des d'aleshores no hi ha hagut cap necessitat de tornar a prendre cap mesura, ja que en ésser granívores i herbívores i per a aquest motiu acudir als camps, n'hi ha hagut prou per fer-les quasi desaparèixer. En contra les gavines, que són carronyeres i carnívores, tampoc han estat

perseguides pels caçadors, i han passat a ésser **les mestresses**, no ja de les comarques marítimes, sinó de molts de rius, llacs i de tots els abocadors de l'interior.

Per a última prova, tots vàrem ésser assabadors per mitjà dels diaris de la catàstrofe que va passar en el famós COTO DE DONANA, on més de vint-i-cinc mil aus queien mortes com a mosques sense que cap caçador els hi disparés ni un sol tret, després de les proves i anàlisis... ENVERINADES!... a causa d'uns pesticides i herbicides no autoritzats que havien utilitzat en alguns cultius de les rodalies. Quant temps haguéssim tardat els caçadors per matar vint-i-cinc mil aus? D'aquesta manera amb un àpat, una tarda, o un dia. Va haver-n'hi suficient. I encara més, una caçador matarà una, dues, deu peces... i «sanseacabó». Jo em pregunto: Què passa si algun animal predador o carronyer menja alguna d'aquestes aus enverinades? De segur que de bon profit no n'hi farà cap. O sigui que el desastre continua...

Dic tot això perquè sembla que tots aquests grups d'ecologistes que es van formant apunten cap als caçadors com a responsables, o almenys formem part de la llista negra com a destructors de la natura i el Medi Ambient, perquè som «MATADORS».

Vull retrocedir uns quants anys enrera, abans d'acabar aquest punt. Fa més de quaranta anys que sóc caçador i per tant que trepitjo muntanyes, i a pesar de considerar-me un expert, sí que vull fer menció del que l'experiència m'ha ensenyat. Quan les cases de pagès estaven habitades, totes tenien un conreu més o menys cuidat, semblaven les seves feixes o camps «no es coneixien encara els herbicides» i tenien més gros o més petit el seu ramat d'ovelles o cabres, gallines i pollastres, i de bon segur l'escopeta. Pels voltants no faltaven els conills ni les perdus a pesar de que no coneguessin el significat de «la veda» o sigui que amb escopeta o fura es pot dir que caçaven tot l'any i no havien pogut acabar amb la caça. Per fer-ho, solament n'hi ha hagut prou que ho deixessin tot per anar a viure al poble, que quedés tot abandonat i al cap d'un temps desapareguessin conills i perdus sense que ningú els exterminés. Veure una àguila per aquí les nostres contrades, era un cas excepcional i molt poques d'aquestes, són poques les vegades que no veus voletejar-ne alguna. Per què? Què han de menjar a l'alta muntanya si no hi queden animals per a caçar-los, ni salvatges ni domèstics? Més en el pla i gràcies a les repoblacions de conills i perdus que fem els caçadors, han trobat amb què alimentar-se i no han dubtat de canviar d'hàbitat, o sigui que indirectament hem contribuït a la seva supervivència.

Els caçadors de conills i perdus podríem comparar-nos a les mestresses de casa que van a la carnisseria i compren un pollastre per menjar, i el carnisser, a la junta encarregada de dirigir la societat de caçadors, sigui quina sigui...

Abans de començar la cacera paguem una quota que la junta després de pagar despeses i impostos, inverteix el restant per comprar les peces per a repoblar. Per tant, nosaltres durant la cacera no fem res més que recuperar utilitzant la modalitat de la caça, algunes de les peces que prèviament ja hem pagat.

E. Auguet

CALÇATS
LADO^o

PLAÇA MAJOR N°4 TEL. 590278. BESALÚ

CARNS - EMBOTITS
CA L'ARBUSSÀ
FRUITES - VERDURES

c/. St. Vicenç, 7 - Tel. 59 00 42 - BESALÚ

Cada poble: una tradició

Al passejar i visitar el treball que l'home ha desenvolupat sobre la terra hi veiem tantes meravelles que, a voltes, ni en fem cas. Més avui que les màquines fan tantes coses, que ja hi posem pell morta i res és res. Ens estem atrofiant el sentit de la valoració del que tenim i del que veiem arreu. Veiem-ne un botó per mostra: BESALÚ, aquest poble tan admirat pel foraster o visitant i tan poc ponderat per nosaltres, els que hi vivim. I és perquè mai no hem considerat l'esforç que varen haver de fer aquelles generacions del començament del segon mil·lenni per a dur a terme aquests monuments que avui encara contemplem i que ens distingeixen dels altres pobles. Dificilment trobaríem un poble tan humil com és el nostre i que tingui un patrimoni tan fabulós. Però hi ha quelcom que ens pot ajudar a entendre el perquè posem aquesta riquesa monumental i no crec que algú la pugui discutir: la fe.

La fe va fer el miracle que un poble petit edificués tres magnífiques catedrals, de les quals dos encara estan dempeus i l'altra n'és el testimoni del treball de l'home quan li manca la fe.

BESALÚ actual, ha rebut el dinamisme d'aquella fe a través d'una CONGREGACIÓ que fou fundada, a petició del poble, després d'haver escoltat i viscut una missió. Això succeïa a l'any 1699. I malgrat d'haver escoltat i viscut una missió. Això succeïa a l'any 1699. I malgrat que la Vila no compta amb convents ni amb capellans (doncs només en tenim un), la Congregació ha estat el viaducte d'aquella fe que va saber meravelles. Opino que, si tinguéssim una fe tan gran com la d'aquelles generacions, el nostre BESALÚ seria també diferent. Hi ha molta cosa a fer i senzilla per tal de donar al nostre ambient un aire renovador i de selecció.

Durant el mes de març, tindrem l'oportunitat de demostrar que encara conservem la il·lusió de propagar la fe que hem rebut dels nostres avantpassats. Tindrem la nostra diada espiritual del DIA DELS DOLORS. N'és la nostra festa major de l'espiritualitat, la que ens caracteritza, la que ens fa ésser ànimes vives de BESALÚ durant tota la jornada. La que aplega els fills dispersats i uneix les famílies entorn de la MARE. És la nostra festa íntima i així ho demostrem a l'hora de la processó, a la qual tots hi participem d'una manera o altra. Quantes coses es podrien fer si la nostra fe fos com aquella que va aixecar la grandesa de BESALÚ.

**Venerable Congregació de la
Mare de Déu dels Dolors**

Associació de Pares

Sóc dels convençuts que l'educació és responsabilitat dels pares en col·laboració amb els mestres i altres estaments de la societat com són entitats culturals i esportives que actuen en els llocs de residència dels alumnes.

A l'ensembl que agraeixo la col·laboració dels pares, que obeïnt les indicacions de l'«Associació de Pares», contribueixen amb llurs quotes a aquesta finalitat voldria fer una crida a tots aquells pares que fins avui no s'hi consideren inclosos d'una manera solidària perquè repensin la necessitat de col·laboració que tenim tots els pares de contribuir-hi per tirar endavant aquesta tasca educativa a que estem obligats i que n'estarem enorgullits quan doni els resultats que n'esperem.

Espero que aquesta crida doni els fruits que tots estem obligats a esperar-ne. I que en un proper any tots ens en puguem felicitar dels resultats obtinguts. Cordialment.

Montse Oliveras

Carnaval a l'Escola Bressol «Ninos»

Els alumnes i professors no hem deixat passar per alt la celebració del Carnestoltes, i un any més hem donat via lliure a la imaginació dels nens, treballant el tema com a centre d'interès (dins de la programació del curs), recordant històries d'anys passats, revivint el que havia estat per ells l'últim Carnestoltes, mirant fotografies dels nens que encara estan a la guarderia o bé ja han començat a anar al col·legi i donar-los-hi peu perquè la seva imaginació comenci a treballar i imaginar-se quina serà la seva disfressa, fent fitxes, murals i cantant cançons.

Escola de Música

Fa molt poc i amb nit serena, ens reuníem per sentir una altra vegada, el concert que ens oferien els petits artistes que ens envolten. I fa poc que encara hi és el record d'aquelles notes. Ben o mal tocases, vàrem ésser protagonistes d'un fet. Ja es va fer, i ara ens queda un gran treball, un treball bo i enriquidor. Ensenyà com sabem fer aquest art que ens envolta i ens fa vida. És la música una via per l'esperit solitari. I és de tots un patrimoni comú. Ensenyar-ho i saber escoltar, són dos deures que em proposo. Es tracta d'una escola, d'un lloc d'ensenyament, d'una llar per tot aquell que vulgui. Però és la música sobre totes les coses, una finestra oberta a aquells que busquen. I és de totes maneres una finestra més.

No crec que el dir-vos-ho estigui perdent el temps, jo crec que m'enteneu. Estic parlant de música, i el meu paper el d'ensenyar, a la vegada que aprenc de tots vosaltres com l'enteneu. I no sóc l'únic, no estic tot sol, ni tan sols en aquest poble ensenyo música jo

Amb els treballs fets pels nens, s'han adornat els vidres, col·laborant així a l'engalanament del carrer.

Per fi, arribat el gran dia, el 16 de febrer i a la tarda, era la fita esperada per tots, els nens ja sabien quines disfresses es posarien, i amb el cartell de que aquesta tarda no porteu berenar, avui us convida «L'Associació de Pares de l'Escola Bressol». Va començar la tan esperada desfilada dels nens habillats alegrement, i pintats amb coloraines, vestits de pallaso, ballarines, masters, l'espínete, i fins i tot un jutge, en fi una gran sortida de disfresses. Per ells, els grans moments començaren l'hora de fer les fotografies, tots volien sortir ben reeixits amb la seva imatge, tots bocabadats davant l'objectiu de la màquina, fins i tot el fotògraf es divertia amb ells. Però el més divertit i graciós va començar l'hora de fer els «pipís», no sabien com posar-s'hi, es trobaven cohibits, el canvi en el seu vestuari, els havia fet perdre el ben après costum diari.

I per posar el toc de bon Carnaval, no hi podia faltar una Cercavila pels carrers del poble, així tots plegats varen portar el color i l'alegria dels nens pels carrers. I amb el nerviosisme que tots portaven dins, i cadascun comportant-se com anava disfressat, fins l'hora de la sortida, que els pares venien a recollir-los. Així doncs, un any més, nosaltres hem viscut l'alegria dels nens que per un dia han pogut lliurement triar què posar-se i sortir a passejar-ho pel poble.

sol, i desitjaria de tot cor que els que ensenyem tal i com sabeu la nostra música, en el temps fóssim més. Això és una qüestió de temps. I no és tan sols un treball nostre, sinó de tots.

El lloc és a CAN TENES i el meu nom Francesc, fem el temps música i la música temps. Un nou lloc per aprendre música, un nou lloc del poble per obrir les grans finestres, per escoltar i per sentir, a fi de comptes, una escola, que agraeixo sigui un fet per tots nosaltres.

EL PLE

Dins de les normes de convivència democràtica i en el camp de l'Administració Local, els consistoris celebren periòdicament sessions anomenades «ple» en les quals tots els ciutadans de la població hi poden assistir, car són públiques.

És un fet, certament, que moltes vegades no hi assisteix ningú; potser perquè els ciutadans tenen plena confiança en els seus elegits i confien en el bon fer d'aquestes persones; altres circumstàncies són sens dubte, perquè tothom té prou feina i no li queda temps per anar-hi.

El cert és que fa uns dies vaig assistir a un ple del nostre consistori, ja que el mateix ajuntament ens va convidar, doncs hi havia un tema de participació ciutadana que ens afectava directament i seria proposat per la seva aprovació.

Al marge del fet puntual, interessant per ell mateix, fou agradable i edificant l'assistència a dit acte.

Justament fou una gran sessió molt ample i densa en la qual es varen discutir i aprovar molts temes de gran interès; els pressupostos pel 88, i l'escut heràldic de la població, entre altres coses.

Hi assistiren tots els membres del Consistori, els 7 de la majoria i per tant l'equip de govern i els 4 de l'oposició.

Dins d'un clima seriós, però educat i democràtic es varen anar exposant per l'equip de govern les diferents propostes que corresponien i a les quals l'oposició contestava amb els seus arguments i consideracions, reben sempre l'explicació dels membres de l'equip de govern.

Posteriorment, els diferents punts de l'ordre del dia foren aprovats amb els vots favorables de l'equip de govern i l'abstenció o adhesió de l'oposició.

Al marge, però, de les diferents opinions de cadascú, em va ploure molt el clima de diàleg democràtic que va presentar tota la sessió. Cadascú amb correcció i inclús elegància, va manifestar-se lliurement dient el que creia més convenient pel bé del poble.

Sincerament, crec que els ciutadans de tant en tant, ens hauríem d'acostar a la Casa de la Vila, per assistir als plens i ens donaríem de com es porta l'administració i el govern de la nostra població; és un dret que tenim i fóra bo que l'utilitzéssim. Justament el tema que ens portava a l'Ajuntament fou aprovat per unanimitat i permetrà a les associacions de veïns i altres entitats una participació més directa quan calgui alguna cosa de la seva associació, fins a l'extrem que un representant podrà, sempre que l'alcalde ho autoritzi, participar en les discussions i debats del Consistori en aquell afer concret; tindrà per tant, veu. No vot, naturalment, en aquelles qüestions que siguin d'interès per la seva zona.

No obstant, sí ens va estranyar que essent un ple públic, per cert amb força assistència, un grup de regidors estigués d'esquena a la sala; semblava tament que allò era una reunió privada i nosaltres que a més de tenir-hi dret hi havíem estat invitats hi érem de més; com sabem és norma d'educació no donar l'esquena quan s'està parlant, però així fou en la sessió.

Sincerament, ens va semblar de molt mal gust aquesta postura. No és més ètic, elegant i educat que els regidors i regidores, seguint els seus corresponents escos, formin un semi-cercle i de cara a l'auditori?

Hem vist a través dels diaris moltes fotografies d'altres plens i els srs. i sres. regidors està així col·locats.

Fins i tot, degut a la posició en que estaven, i segons qui parlava, que ho feia baixet (no hi ha cap obligació de parlar alt), no ens arribaven les seves paraules. I una altra cosa: al saló d'actes hi feia fred.

Al marge, però, d'aquestes eventualitats, valgué la pena assistir a aquest ple, car ens demostrà la bona altura de la nostra democràcia municipal i el

bon saber fer de tots en les tasques d'administració del nostre poble. És clar que alguns no digueren res, però per això hi ha el portaveu de cada grup.

Robert Roqué

LA CORRESPONSABILITAT EN L'ESGLÉSIA, AVUI

Dissortadament, encara avui —i potser moltes vegades—, quan se'ns parla de Parròquia, entenem més o menys el que fa referència al rector, el sacerdot, en una paraula: a l'esmentat esglésial.

És evident que tots —sacerdots i laics—, formem la Parròquia. El sacerdot forma part de la mateixa, com a pastor, com a guia, i conseqüentment n'és el responsable; però Parròquia ho som tots. Cadascú en aquest cas, hauria d'assumir una actitud plenament solidària de la seva pròpia comunitat, puix a la fi i al cap no és res més que posar en pràctica el missatge evangèlic.

Bàsicament, hom s'ha de recolzar en el Concili Vaticà II, com a punt d'obligada referència, per valorar positivament la participació dels laics en la missió evangelitzadora de l'Església.

Realment, el Concili Vaticà II fou l'inici d'una nova era en la història de la salvació. En aquest sentit, cal reconèixer objectivament l'esforç en voler adaptar l'evangeli, d'acord amb la mentalitat del món d'avui, doncs si bé el missatge de Crist és per a tots els homes de tots els temps, de totes les èpoques, caldrà convenir que a cadascun d'aquests moments històrics serà necessari emprar-hi el concepte més adient per a fer-lo entenedor, assequible, per part de la pròpia societat, a la qual va dirigit. Si volem encadenar-lo a un temps concret, a una situació determinada, a unes certes estructures socials, seria tanmateix com desconèixer en profunditat el propi evangeli.

En el context d'una societat cada vegada més secularitzada i pluralista, l'opció lliure i responsable de l'evangeli, lluny de tranquil·litzar-nos la consciència, ens ha d'esperonar a assumir un veritable compromís, el qual no hi ha dubte, per uns pot esdevenir incòmode i per altres, simplement rebutjat. Malgrat tot, no deixa de ser una realitat la presència dels laics en la vida de l'Església. I és que, si veritablement volem donar testimoni d'un concepte cristià de la vida, raó de més serà, doncs, que sigui el propi laic que senti la necessitat d'una col·laboració sincera i oberta en la marxa de la seva comunitat.

Evidentment, l'evangelització avui passa necessàriament per la via de la corresponsabilitat, de la col·laboració. Encara que les opcions poden ser vàries a nivell comunitari un Consell Parroquial Pastoral, pot esdevenir avui l'eina més eficaç per a fer viable i positiva la participació responsable i ètica de tots els batejats. En aquest aspecte, les orientacions del nostre Sr. Bisbe, com també del Consell Diocesà de Laics, són prou explícites.

No seria just el no esmentar-ho, que la nostra Parròquia ha estat amatent i sensible, vers tot aquest procés de renovació i d'obertura. En el decurs d'aquests últims anys, tots hem pogut palesar l'esforç de la comunitat, en millorar la catequesi, dignificar la litúrgia en general, procurant vivificar els diferents Sagraments i Exèquies, incidint especialment en fer més viva la participació dels fidels a l'entorn de la Taula Eucarística. En referència a l'estructura pròpiament parroquial, ens cal posar un especial èmfasi, en el fet de poder disposar d'uns locals parroquials, sense els quals no seria possible el desenvolupament de la seva Missió Pastoral. Posteriorment, cal dignificar un nou pas endavant, amb la creació de la Comissió d'Economia.

Amb tot, volem deixar molt clar que a rel d'aquesta relació, no pretenem passar balanç ni fiska-

litzar quelcom, ans al contrari, establir unes Realitats Presents, les quals són suficientment sòlides per a projectar cara l'esdevenidor una Pastoral fonamentada en la corresponsabilitat, a través de la qual tots junts, Sacerdot i laics, puguem aportar a cada circumstància la reflexió cristiana que la nostra societat d'avui ens exigeix a partir d'una visió associada, d'acord amb pragmatisme seriós i objectiu.

J. Pèlachs i Rojals

RÀDIO BESALÚ. PER QUÈ UNA EMISSORA MUNICIPAL?

En un dels nombrosos reportatges que la televisió ens va oferir durant les darreres inundacions al País Valencià, cridava poderosament l'atenció el fet que hi hagués enmig de la ciutat que s'havia quedat incomunicada i sense llum, una finestra il·luminada enmig d'un bloc de pisos des d'on els responsables dels informatius de l'Emissora Municipal d'aquella ciutat donaven comunicats sobre els aiguats a la població. Tota la gent tenia un fil de connexió comú: la Ràdio. No creiem que hi hagi algú que, després de veure aquelles imatges, encara dubti de la utilitat d'una emissora. Per molt «de poble» que aquesta sigui.

Com ja sap gairebé tothom, el nostre poble disposa d'una emissora municipal, Ràdio Besalú, que funciona regularment des de fa aproximadament dos anys i mig. Durant aquest període de temps han estat molts els programes i les persones que, amb més o menys fortuna, han passat pels estudis i ha trobat en la ràdio l'activitat que potser els faltava per desenvolupar les seves aptituds. Tanmateix s'ha intentat de fer arribar les notícies quotidianes del nostre poble a tota la gent de la manera més directa possible, de la mà de gent jove i entusiasta que partia pràcticament de zero. Per altra banda s'ha aconseguit que molts joves tinguin per fi un lloc on passar una bona estona al costat de la seva companya preferida: la música. Finalment, Ràdio Besalú ha esdevingut una bona tribuna des d'on les entitats poden comunicar-se amb el poble.

Malgrat tot, encara hi ha molta gent que continua preguntant-se perquè dimonis serveix una Emissora Municipal. Fins i tot, després d'alguns dels actes que Ràdio Besalú ha organitzat amb la finalitat d'obtenir alguns diners per restaurar la seva economia, hom pot deduir per la manca d'assistència de la gent en general, que Ràdio Besalú no té encara el reconeixement que es mereix per part del poble. Ara, després de dos anys i mig ens toca redreçar una mica la nostra Emissora per tal d'intentar millorar-la entre tots i amb totes les limitacions que, ara per ara, tenim. Sabem que no tot ho fem bé, però també ens agradaria que el públic en general fos més tolerant i comprensiu a l'hora de fer servir el seu esperit crític.

EPP

El tema municipal més important en aquests darrers mesos ha estat l'aprovació del pressupost municipal que aquest any és de 98.920.000 pessetes (30.620.000 més que l'any anterior). Al seu moment, el nostre grup va presentar 15 esmenes de les quals només se'n va acceptar una, la menys important (el canvi de nom d'una partida). En el temps legalment concedit per fer alegacions, en vàrem presentar 5. Tampoc no se'n va acceptar cap. D'aquestes, volem fer referència a dues, les més importants al nostre entendre.

La primera es refereix a la recollida d'escombraries: fins ara el servei corria a càrrec de l'ajuntament que disposava de la persona i el vehicle. L'actual equip de govern ha traspassat el servei a un particular, no respectant una llei de Règim Local que diu que tot servei ha d'ésser cobert per les taxes corresponents; i el cost puja a 2.835.000. Això vol dir que l'Ajuntament n'hi ha d'afegir 535.000. D'altra manera, descomptades les despeses de gasolina i reparacions del camió (655.000 pessetes -350.000 de gasolina i 305.000 de reparacions- l'any passat, tenint en compte que en aquestes quantitats s'hi inclou l'ús del camió per part de la brigada municipal), l'Ajuntament encara en guanyava 1.645.000. Si sumem aquestes amb les que hi haurà d'afegir ens anem a unes pèrdues de 2.180.000 pessetes. Les raons de l'equip de govern és que hi ha un dia més de recollida i es disposa d'un agutzil totes les hores del dia, mentre que d'altra manera, l'agutzil només es podia dedicar a aquesta feina unes tres hores diàries, que per a nosaltres són suficients per fer el que ha de fer.

El segon punt és el del sou dels funcionaris municipals. Per aquest any el Govern només ha autoritzat un augment del 4% per a tots els funcionaris. Els del nostre Ajuntament, en l'apartat de les retribucions complementàries, se'ls ha augmentat un 6%; ens trobem, doncs, en una situació il·legal.

El nostre grup, ja fa uns dies, va presentar una alegació a la Generalitat per la subvenció de més de deu milions de pessetes que va donar a l'ajuntament de Banyoles per arreglar una avinguda que no estava ni contemplada en els pressupostos de l'esmentat ajuntament. Demanàvem que aquests diners fossin concedits a Besalú per poder arranjar el sanejament, obra necessària dels grups del Mont i Racolta.

En el darrer ple vàrem demanar a l'equip de Govern que tanqués l'accés als banys jueus com a protesta simbòlica contra la política del govern israelià envers els palestins, els quals són maltractats a casa seva mateix i rarament passa algun dia que no hi hagi alguna víctima, com podem veure en la premsa i televisió. Se'ns va denegar la proposta dient que amb una mesura així condemnaven a tot el poble jueu. Amb aquest argument mai es podrà condemnar a cap govern ni país per més que violi constantment els drets més elementals de l'home. I la pràctica ens demostra que els organismes internacionals condemnen governs que actuen com el d'Israel.

En quant al tema de l'abocador, recoma-

nem a la gent que tingui pous que facin fer una anàlisi química i bacteriològica abans no entri en funcionament, cas de no guanyar el contenciós administratiu, perquè en cas de contaminació ho puguin demostrar i demanar les compensacions que la llei pugui establir i, alhora, pressionar perquè es clausuri.

LA COMISSIÓ ANTIABOCADOR INFORMA

D'un temps cap aquí, des de la Comissió Antiabocador no s'havia organitzat ni portat a terme cap acte públic, tot esperant esdeveniments judicials del Contenciós Administratiu que tenim presentat conjuntament amb l'Ajuntament.

De tota manera, un representant nostre i un de l'Ajuntament, han anat assistint a les reunions de la Comissió de Seguiment de les Obres, a Olot i s'han presentat alegacions al plec de condicions per a l'explotació.

També vàrem creure convenient per trencar la monotonia, organitzar la 1.ª Marxa Antiabocador, el diumenge dia 20 de març, anant a peu des de Besalú fins al Clot de les Mules, per fer una «visita turística» i informativa del lloc, conjuntament amb el C.E. Besalú.

Segons TV-2 hi assistiren 300 persones. Segons nosaltres unes miques menys. Però el que compta és que va anar bé, mostrant en tot moment el civisme que portem a dins la gent de Besalú.

Al començar aquest escrit deia que esperàvem esdeveniments. Aquests s'han produït:

El nostre advocat ens ha fet arribar una còpia del dictàmen encarregat per l'Audièn-

cia Territorial de Barcelona, a un Pèrit **Imparcial**, on ens dóna la raó en tots aquells plantejaments que fa quasi dos anys que anem predicant. No es tracta de cap sentència, però ara ja sí que podem dir a qui sigui que no som sols a cridar i defensar les nostres tesis, sinó que un dictàmen als Tribunals ens fa costat.

Això, jurídicament vol dir que ja tindriem la impugnació guanyada si en el seu moment (maig-87), s'hagués presentat recurs contra la Llicència Municipal d'Obres, que fou la que es presentà.

De tota manera, el nostre advocat ens manifesta que intentarà superar aquest obstacle, tot i que no deixa de ser difícil.

Amb aquest escrit creiem que els que fa uns mesos ens preguntaven públicament què fa la Comissió Antiabocador?, tenen una complida resposta.

Comissió Antiabocador

SOLUCIONS PASSATEMPS NÚMERO ANTERIOR

2.-

3.- Una de 25 i 1 de 5. Una d'elles no és un duro; la de 25.
4.- El 1er. i/o el 3er. El primer respon que no és un polític. Si no ho és, no ho és. I si ho és també dirà que no. El segon confirma el que diu el primer; per tant diu la veritat i no és un polític. No tenim prou dades per saber si ho són el 1er. i el 3er. o només un dels dos.

PASSATEMPS

1.- Un tren surt de Barcelona cap a Madrid. Una hora més tard, en surt un de Madrid cap a Barcelona. Van a la mateixa velocitat. Quin dels dos estarà més a prop de Barcelona quan es trobin?

2.- Com és més correcte: la gema és blanca o les gemes són blanques.

3.- En un carrer hi ha cent edificis. Els volen numerar tots. Sense paper ni llapis: quants nous faran falta?

CAN MOLINARET

Kronenbourg

Bar, tapes, música
i una bona cervesa.

Ganganell, 21 - BESALÚ

PIZZA «CUCA»

Per fer la pizza es necessita:

- Per la pasta:
  - 150 grs. de farina.
  - 1 taceta d'aigua.
  - 1 cullerada d'oli.
  - 1 culleradeta (de cafè) de Royal.
- Una mica de sal.
- Per cobrir:
  - Salsa de tomàquet.
  - Bocinets de cansalada fumada (ben prims).
  - Olives sense pinyol.
  - Xampinyons.
  - Formatge ratllat.

Comencem: S'unta una plàtera amb oli o margarina. En uns platets es prepara el que hem de posar per sobre: la salsa de tomàquet, els trossets de cansalada, les olives partides per la meitat, els xampinyons tallats a llesquetes i el formatge ratllat.

Una vegada això a punt, s'encén el forn i es comença a fer la pasta.

Posem en un bol la farina, la tassetta d'aigua (en la que s'haurà desfet la culleradeta de Royal), la cullerada d'oli i un pols de sal.

Remeneu una mica. Veureu que es desprèn del bol de tant espessa.

Poseu-la sobre el marbre de la cuina, que haureu enfarinat.

Tingueu farina a punt per si s'enganxa als dits i heu d'enfarinar.

Treballeu-la. Al cap d'una mica s'aplana amb el «rodillo» o una ampolla, fins a deixar-la ben fina i amb la forma, més o menys de la plàtera.

Es posa la pasta al fons de la plàtera i ja podem anar col·locant els ingredients: primer una capa de salsa de tomàquet, els bocinets de la cansalada, les olives i els filets de xampinyons, alternats i finalment la capa de formatge ratllat.

Es posa al forn, que ja està ben calent i al cap de 15 o 20 minuts veureu que ja s'ha fos el formatge i la pasta comença a rossejar. Ja està feta. Vigileu que massa seca no resultaria. Serviu-la ben calenta.

Contrari al que podeu creure, per més explicacions, es tarda molt poc en fer-la.

Les pizzes es poden fer amb diferents ingredients. En lloc de la cansalada s'hi pot posar pernil dolç, tonyina, anxoves...

Totes són bones, però aquesta que jo faig amb cansalada (si és de qualitat) agafa un gust especial.

(Un secretet: si la cansalada és massa tendre, es tiren uns bocinets a la paella, es dóna un tomb i així agafa més aroma).

La quantitat de farina que us he dit, va bé per cobrir una plàtera d'uns 27 x 17 centímetres. N'hi ha per 3 persones.

Això ja us donarà una idea. Els que tingueu nenes, dieu-los-hi que ja facin. Es divertiran, els agradarà i us ajudaran.

És el plat del dia. Hem d'estar a la moda.

Teresa Cucala

GERMANDAT DE DONADORS DE SANG DE GIRONA. DONACIÓ DE SANG PASSAT 6 DE FEBRER

Gràcies amics:

Sou formidables, la vostra generositat, la vostra abnegació, la vostra comprensió envers els altres és una realitat inqüestionable.

Una vegada més heu demostrat tot el que porteu dins del vostre cor, que és molt i bo; sou d'admirar.

L'èxit assolit és una meravellosa realitat: 126 extraccions en una tarda. Quina mostra de civisme: després de donar desinteressadament, encara esperar pacientment pel torn de donació. Amics, perdoneu aquest lapsus, però no tornarà a passar.

Molta gent encara no s'ha adonat de la importància de donar sang pot salvar una vida; ignoren totalment la gran manca que hi ha de

sang! Salvar una vida!, i és tan meravellosa la vida per a tothom!

Fem una reflexió envers els altres i donem sang els que tenim la sort de poder fer-ho.

Puc dir-vos que ja som 230 donants, una gran família que amb bona voluntat, podríem ésser molts més, animeu-vos i endavant! Entre tots hem d'assolir que BESALÚ sigui capdavantera en donacions de sang, així com ho som monumentalment per l'incomparable art romànic que tenim. Fem un esforç i seguim amb aquesta línia traçada d'amor als nostres germans que són tots.

Sols em resta agrair una vegada més a tots la vostra sincera i fenomenal aportació a aquesta tasca de salvar una o moltes vides.

Com sempre queda a la vostra disposició per tot el que us calgui.

Joan «Zafont»

(Delegat a Besalú de la
Germandat de Donadors de Sang

PREMIS LLIGA 1988

Trofeus de la Lliga 1984 i 12 hores del Fluvià.

Als 10 concursants que tinguin la millor puntuació. A la parella que pesqui més nombre d'anguiles. Al «MILLOR HAM» (major nombre de captures de la Lliga). A la «MILLOR CANYA» (major captura de la Lliga).

El lliurament dels 14 trofeus de la Lliga es farà el dia 11 de setembre, Diada del Club).

CLUB ESPORTIU DE PESCA BESALÚ

CALENDARI TEMPORADA 1988

Dia 24 d'abril, de 8 a 11 (general), a Besalú. Lliga.

Dia 1 de maig, de 8 a 11 (general), a Besalú. Lliga.

Dia 14 de maig, de 21 a 24 h., (anguila), a Besalú. Lliga.

Dia 22 de maig, de 7 a 11 h. (general), a Vilert. Lliga.

Dia 5 de juny, de 7 a 11 h. (general), a Besalú. Lliga.

Dia 12 de juny, de 8 a 11 h. (barb), a Albanyà. Prova.

Dia 18 de juny, de 21 a 24 h. (anguila), a Besalú. Lliga.

Dia 3 de juliol, de 7 a 11 h. (general), a Vilert. Lliga.

Dia 16 de juliol, de 21 a 24 h. (anguila), a Besalú. Lliga.

Dia 31 de juliol, de 7 a 11 h. (general), a Vilert. Lliga.

Dia 13 d'agost, de 21 a 9 h. (general), a Besalú. 12 hores Fluvià.

Dia 21 d'agost, de 7 a 11 h. (general), a Besalú. Lliga.

Dia 11 de setembre, de 9 a 11 h. (infantil), Besalú. Petit Pescador.

Dia 24 setembre, de 9 a 11 h. (infantil), a Besalú. Sant Prim.

Dia 25 de setembre, de 7 a 11 h. (social), a Besalú. Sant Prim.

PUNTUACIONS

Gardi: 15 punts; Barb: 12 punts; Carpa: 10 punts; Anguila: 8 punts; Bagra: 3 p.; d'altres espècies: 18 punts i per concurs: 20 punts.

PREUS

Inscripcions Lliga: 3.000 ptes.; Inscripcions 1er. concurs: 500 ptes.; Quota soci 1988: 500 ptes. Infants gratuïts.

Per conèixer les Normes Generals que regeixen els concursos o altres informacions, demenau al Club a A. Bosch, B. Vinyoles, C. Balaureu o P. Vila.

Han col·laborat en aquest número:

**DIPUTACIÓ DE GIRONA
CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL**